

Rudyard Kipling – Kniha džunglí

ukázka: Mauglí

Rudyard Kipling

Mauglí

Dusno bylo ten večer v Séonijské pahorkatině. O sedmé procitl táta Vlk z denního spánku, podrbal se, zív a jednu po druhé natáhl tlapy, aby ze špiček zahnal ospalost. Máma Vlčice ležela mohutným šedým čenichem opřena o čtvero rejdivých, kníkavých vlčat. Do sluje, ve které přebývali, jim svítil otvorem měsíc. „Augrr!“ ozval se táta Vlk, „je čas jít na lov.“

Zbystřil sluch a zdola z úžlabiny, svažující se k říčce, zaslechl nevlídné, zlostné, podrážděné lamentování tygra Šér Chána, který nic neulovil a klidně to zvěstuje celé džungli.

„Trdlo!“ řekl táta Vlk. „S takovým lomozem se pouštět na noční lov! Copak si o našich srncích myslí, že jsou jako ti vypasení býčci od Vaingangy?“

„Pst!“ okřikla ho máma Vlčice. „Dnes večer neloví volka ani srnce. Loví člověka.“

„Člověka!“ řekl táta Vlk a vycenil bílé zuby. „Jdi, jdi! Copak není v tůních dost brouků a žab – to musí požírat člověka, a zrovna v našem lovišti!“

Pro každý příkaz má zákon džungle nějaký důvod. Požírat člověka šelmám zakazuje. Zabít ho smějí jenom tehdy, když učí mláďata zabíjení, a to ještě musí lovit mimo loviště své smečky nebo svého houfu. Hlavní důvod je ten, že po zabití nějakého člověka se co nevidět přihrnou na slonech bílí muži s puškami a stovky hnědých mužů s gongy, raketami a loučemi. Celá džungle to pak odpyká. Šelmy samy uvádějí někdy jiný důvod: člověk je nad jiné tvory slabý a bezbranný a sahat na něj se nesluší.

„Něco se dere na kopec,“ řekla máma Vlčice a zastříhala jedním uchem. „Dej pozor.“

„Člověk!“ zaštěkl. „Člověčí mládě. Podívej se!“

Přímo před Vlkem stálo a přidržovalo se nízké větve nahaté hnědé děcko, pouhé batole – takové hebounké a dolíčkovaté škrvně do vlčí sluje v noci hned tak nevkrečí. Se smíchem si měřilo tátu Vlka.

„Cože, člověčí mládě?“ řekla máma Vlčice. „Jakživa jsem žádné neviděla. Podej mi je.“

Vlk, zvyklý nosit vlastní mláďata, popadne do huby třeba vejce a nerozmáčkne je. A tak táta Vlk sevřel zezadu dítě čelistmi a bez nejmenšího škrábnutí je položil mezi vlčata.

„Takový drobeček! Takový naháček – a jak si troufá!“ zjihla máma Vlčice. Děcko se mezi vlčaty prodralo až k ní, aby se zahrálo. „Hehe! Krmí se spolu s druhými. To je tedy člověčí mládě? Jestlipak se některý vlk může honosit tím, že má mezi svou drobotinou člověčí mládě?“

„Slýchal jsem o tom, ale v naší smečce a za našich časů se to nestalo,“ řekl Vlk. „Chybí mu srst, a klepnout ho nohou, je po něm. Koukej, jak se na nás dívá a vůbec se nebojí.“

Měsíční záře v ústí jeskyně potuchla, hranatou hlavou a plecemi se do otvoru vklínil Šér Chán.

„Šér Chán nám prokazuje velkou čest,“ řekl táta Vlk, ale koukal zlostně. „Copak si Šér

Chán přeje?“

„Svou kořist. Vešlo sem člověčí mládě. Rodiče mu utekli. Vydej mi je.“

„Vlci jsou svobodný lid,“ řekl táta Vlk.

„Dávají si poroučet jenom od náčelníka smečky, ne od nějakého pruhovaného zabíječe dobytka. Člověčí mládě je naše – zabijeme je sami, až se nám zlíbí.“

„Na dvorku si každý pes štěká po svém. Uvidíme, co tomu řekne smečka, že si pěstujete člověčí mládě. Mládě je moje a na konec mi přece padne do zubů, vy zloději s chundelatým ohonem!“

„To má Šér Chán pravdu. Musíme mládě ukázat smečce. Chceš si je tedy, mámo, ponechat?“

„Ponechat?“ vyjekla. „Přišlo k nám v noci nahaté, opuštěné a hladové, ale strach nemělo. Toť se ví, že si je ponechám. Lež, žabáčku, Mauglí – budu ti říkat žabák Mauglí – tak jako Šér Chán lovil tebe, tak ty jednou ulovíš Šér Chána.“

„Ale co tomu řekne naše smečka?“ řekl táta Vlk.

Jak stanoví zákon džungle, když si nějaký vlk vyhledá družku, může ze své smečky odejít. Jakmile se však jeho mláďata postaví na nohy, musí je přivést do shromáždění celé smečky. Scházívali se za úplňku, aby je ostatní vlci poznali.

Táta Vlk počkal, až se mláďata trochu naučí běhat. Když se pak jednu noc smečka sešla, zavedl je i s Mauglím a s mámou Vlčicí na Poradní skálu – byl to skalnatý, balvanitý vršek, vešlo se na něj sto vlků. Natažen na skále ležel mohutný šedý Vlk, samotář Akéla, který silou i umem vedl smečku. Pod ním sedělo přes čtyřicet vlků všech velikostí i barev, od jezovcovitě zbarvených stařešinů, kteří se uměli sami vypořádat se srncem, až po mladistvé černé tříročky, kteří si jen namlouvali, že to umějí. Na skále se moc nemluvalo. Uprostřed kroužku mezi matkami a otci skotačila mláďata, aby na ně padla měsíční záře a nikdo je nemohl přehlédnout.

Posléze – a mámě Vlčici se v tu chvíli na šíji zjezily štětiny – postrčil táta Vlk doprostřed žabáka Mauglího, jak mu říkali. Mauglí tam seděl, smál se a hrál si s oblázky, blýskajícími se při měsíčku.

Akéla ani nezdvihl hlavu z pracek, jenom dál jednotvárně vykřikoval: „Dívejte se dobře!“ Za skálami se rozlehl tlumený řev – to zařičel Šér Chán: „Mládě je moje. Sem s ním. Copak je svobodnému lidu po člověčím mláděti?“ Akéla na to ani ušima nezastříhal, řekl jenom: „Dívejte se dobře, vlci. Copak je svobodnému lidu po cizím rozkazu? Dívejte se dobře!“

Sborem hluboce zamručeli. Jestliže vznikne spor o to, má-li být nějaké mládě přijato do smečky, nejméně dva příslušníci smečky, ale ne otec a matka, musí se za ně přimluvit.

„Kdo se přimlouvá za toto mládě?“ řekl Akéla. „Ze svobodného lidu kdopak se za ně přimlouvá?“ Nikdo se neozval a máma Vlčice se už hotovila k boji. Pro ni to bude boj poslední.

A tu se s mručením postavil na zadní nohy jediný tvor, který smí do shromáždění smečky – ospalý hnědý medvěd Bálú, který učí vlčata zákonům džungle, starý Bálú, který si volně chodí, kam chce, protože se živí jenom ořechy, kořínky a medem.

„Člověčí mládě – člověčí mládě?“ řekl. „Já se za člověčí mládě přimlouvám. Člověčí mládě nikomu neublíží. Dar řeči mi chybí, ale mluvím pravdu. Ať běhá se smečkou, ať je přijat spolu s ostatními. Sám ho budu učit.“

„A kdo ještě?“ zeptal se Akéla. „Přimlouvá se za něho učitel našich mláďat Bálú. Kromě Bálúa kdo ještě se za něho přimlouvá?“

Do jejich kruhu se snesl černý stín. Byl to pardál Baghíra, po celém těle černý jak smůla, jen místy se po něm jako na měňavém hedvábí míhaly pardálí značky. Baghíru tam znal kdekdo a nerad se mu pletl do cesty. Hlas měl hebký jako med lesních včel, kanoucí po stromě, a kůži hebký než prachové peří.

„Akélo a svobodný lide,“ zavrňel, „zabíjet holátko je hanba. Až vyrostete, třeba si na něm víc smlsnete. Bálú se za ně přimluvil. Jestli podle zákona přijmete člověčí mládě za své, já k Bálúovu slovu přidám tučného, právě zabitého býka, leží necelou míli odtud. Co tomu říkáte?“

Po tučtech se vlci rozhlaholili: „Nám je to jedno. Zahyne za zimních dešťů. Upeče se na slunci. Holý žabák nám neublíží. Jen ať běhá se smečkou. A kde je, Baghíro, ten býk? Přijmeme mládě.“

*Z Knih džuglí
s ilustracemi Zdeňka Buriana*

Přečtěte si ukázkou a odpovězte na otázky:

1. Jaká zvířata v ukázkce vystupují? Pokud mají jméno, napište ho.

2. Co je Poradní skála?

3. Co chtěl Šér Chán udělat s Mauglím, kdyby ho získal?

3. Kdo se za Mauglího přimluvil, aby byl přijat do vlčí smečky?

4. Přijala smečka vlků Mauglího mezi sebe? ANO / NE

5. Co pardál slíbil vlkům spolu s přímlovou za Mauglího?

